

Arrest

nr. 168 987 van 2 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U verklaart dat u in X (=X) 14 jaar oud was en geboren bent in X, dorp Qala-i- Shahi, district Dara-I-Nur, provincie Nangarhar. U bent ongehuwd en woonde bij uw ouders in uw geboortedorp. Uw drie oudere broers werken bij de politie en komen slechts sporadisch naar huis. Uw drie zussen zijn gehuwd en wonen elders: uw zus F.(…) woont in Jermine dorp en uw andere twee zussen N.(…) en S.(…) wonen in Jalalabad stad. N.(…) woont in Behsud district in Jalalabad en haar man, Q.(…), heeft daar een winkel. S.(…) woont in Farmihada in Jalalabad stad en haar man is riksjachauffeur. U heeft nog een

tante van moederskant G.(...) S.(...) die eveneens in Jalalabad, regio Qasaba woont met haar man A.(...) M.(...) die vroeger schoenmaker was en nu gepensioneerd en uw neef, A.(...) B.(...), die zakenman is.

Uw broer K.(...) Z.(...) is politieagent gestationeerd in Jalalabad en trad ongeveer anderhalf tot drie jaar geleden in dienst. F.(...) M.(...) is lid van 333 kamenlu unit (special forces) van de counter-narcotics unit van de politie, gestationeerd in Logar provincie, Mohammad Agha district. Hij trad ongeveer tien jaar geleden in dienst. M.(...) G.(...) is politiesergeant, gestationeerd in Haska Mena district van uw provincie en trad anderhalf tot twee jaar geleden in dienst. Uw vader werd het afgelopen jaar meermaals bedreigd aan de moskee door onbekende mannen. Ze zeiden dat uw broers moesten stoppen met werken voor de overheid, als ze dat niet deden moest u, als thuisblijvende zoon, zich bij hen aansluiten. Uw vader en broers wilden dit niet en beslisten u naar uw tante in Jalalabad te sturen. Toen u daar was zei uw neef dat u in Jalalabad ook problemen zou krijgen waarop hij een smokkelaar contacteerde. U verliet Jalalabad en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk, Duitsland naar België waar u aankwam op 23 oktober 2015. U vroeg asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 26 oktober 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara neer, kopieën van documenten ter staving van het werk van uw broers F.(...) M.(...), K.(...) Z.(...) en M.(...) G.(...) en één envelop waarmee dit alles naar België werd opgestuurd.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban of daesh kan niet als geloofwaardig worden beschouwd. Zo kan worden aangetoond dat uw verklaringen intern tegenstrijdig zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) **sprak u enkel over vrees voor daesh** (Vragenlijst, DVZ, 31 oktober 2015). Tijdens uw asielaanvraag voor het **CGVS daarentegen sprak u aanvankelijk enkel over de taliban**. Toen u werd gevraagd wie u bedreigde, zei u dat het eerst de taliban was en daarna daesh. U vult vervolgens aan dat u eigenlijk niet weet tot welke groepering de onbekende mannen die uw vader bedreigden behoren. In het begin waren het mensen met een masker op die een stuk op hun voorhoofd hadden met de geloofsbelijdenis op, de tweede keer dat uw vader bedreigd werd hadden ze hetzelfde voorkomen en gaven ze dezelfde boodschap mee (gehoorverslag CGVS, p.17). U zei daarop dat het taliban of daesh kon zijn maar dat het zeker één van de twee was. Wanneer u werd gevraagd waarom u bij DVZ enkel over daesh sprak, gaf u als reden dat daesh toen groter werd en dat u niet wist of het taliban of daesh was maar dat er toen veel daesh was (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is opmerkelijk dat u niet precies weet door wie u bedreigd werd terwijl dit toch de essentie van uw relaas uitmaakt.

Niet alleen slaagt u er niet eens in éénzijdig aan te geven door welke groepering u bedreigd werd, ook uw chronologie is volkomen inconsistent. Eerst verklaarde u dat de **bedreigingen ongeveer één jaar geleden begonnen**. De **“echte bedreiging was ongeveer 6-7 maanden geleden”**. Daarna zei u dat ze **twee - drie maanden later** uw vader opnieuw hebben bedreigd aan de moskee omdat hij niet had geluisterd, ze zeiden als hij dan geen actie onderneemt, ze zijn andere zoon zouden meenemen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarna verklaarde u dat de taliban jullie twee -drie jaar geleden begon te bedreigen. Verderop in het gehoor luidt uw verklaring dan weer dat de zoon die thuis was hen moest vervoegen en u bevestigde dat dit zich **twee drie jaar geleden** afspeelde (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer u nogmaals werd gevraagd wanneer u de eerste keer werd bedreigd, verklaarde u dat de eerste keer ongeveer één jaar of meer of minder was en de tweede keer ongeveer twee weken voor uw vertrek naar Jalalabad, de derde week zond uw vader u weg. Bij confrontatie met uw vorige verklaring dat de bedreigingen twee - drie jaar geleden begonnen, trachtte u de tegenstrijdigheid vergeefs uit te klaren door te beweren dat het toen geen directe bedreiging was (gehoorverslag CGVS, p. 20) terwijl u ervoor nochtans duidelijk aangegeven had dat de eerste persoonlijke bedreiging van uw vader aan de moskee twee - drie jaar geleden was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Toen verderop meer uitleg werd gevraagd over die eerste indirecte bedreiging, zei u dat het mannen waren die tegen uw vader zeiden dat zijn zonen moesten stoppen met werken en dat dat één jaar geleden was (gehoorverslag CGVS, p. 23). Wanneer u gevraagd werd waarom u ervoor maar over twee bedreigingen sprak, antwoordde u dat u die algemene bedreiging niet vermeld had omdat die niet over u ging (gehoorverslag CGVS, p. 24). Toen u gevraagd werd wanneer de twee laatste bedreigingen, specifiek tegen u gericht, plaatsvonden zei u **vijf - zes maanden geleden en de laatste ongeveer drie maanden geleden**, maar dat u het niet precies meer weet omdat het een tijdje geleden is en dat de algemene één jaar geleden was (gehoorverslag CGVS, p. 24). Toen u andermaal gevraagd werd naar de tijdsperiode zei u dat u voor het

eerst individueel bedreigd werd **twee - drie maanden geleden en de laatste twee - drie weken geleden** (gehoorverslag CGVS, p. 25).

Volgend op de eerste bedreiging informeerde uw vader uw broers en vroeg hen om naar huis te komen en na overleg thuis met uw vader en broers beslisten zij om u naar uw neef, A.(...) B.(...), te sturen in Jalalabad. U verklaarde op dat moment dat er ongeveer **twee weken of meer dan één maand** tussen het voorval aan de moskee en uw vertrek naar Jalalabad waren (gehoorverslag CGVS, p. 19). Later verklaarde u dat uw broers een maand na de eerste bedreiging op verlof kwamen en ze toen zeiden dat u naar uw tante in Jalalabad moest. U situeerde uw wegsturen nu twee of drie weken na de tweede bedreiging. Toen om verduidelijking werd gevraagd hoeveel tijd er tussen het verlof van uw broers en de tweede bedreiging zat, zei u ongeveer twee - drie weken (gehoorverslag CGVS p. 22-23). Nadien zei u dat ze op verlof kwamen na de tweede bedreiging en dat uw broers toen zeiden dat u moest vertrekken. Uw vader had na de eerste bedreiging niks gezegd over de problemen tegen hen (gehoorverslag CGVS, p. 27). Wanneer u daarop werd gevraagd of u over de problemen sprak na de eerste bedreiging, antwoordde u evenwel bevestigend. Toen u de vraag kreeg wanneer u dan naar Jalalabad werd gestuurd, antwoordde u "niet onmiddellijk, na twee of misschien meer dan twee weken na de tweede bedreiging" (gehoorverslag CGVS p. 22-23). Uw laatste versie is dat ze u **drie - vier dagen vanaf de laatste bedreiging naar uw neef in Jalalabad zonden** (gehoorverslag CGVS, p. 28).

Toen u geconfronteerd werd met de verschillende versies die u al geschetst had, bleef u vaag of verwees u naar de slechte situatie die u in Afghanistan en onderweg onderging. Toen u gevraagd werd naar fysieke problemen zei u dat u geen fysieke problemen had (gehoorverslag CGVS, p.25). Uit het gehoorverslag blijkt tevens dat u perfect in staat was de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Tot slot is het nog opmerkelijk dat u voor DVZ uitdrukkelijk stelt dat daesh steeds naar jullie huis kwam en u bedreigde daar waar u bij het CGVS het zo voorstelt dat uw vader bedreigd werd en wel aan de moskee. Gezien het veelvoud aan scenario's dat u opsomt tijdens uw verklaringen kan geen geloof gehecht worden aan uw relaas.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw taskara toont uw herkomst en identiteit aan die hier niet ter discussie staan. De kopieën van certificaten en werkbades van uw drie broers zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband te herstellen. Vooreerst moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Daarenboven bieden kopieën geen waarborg inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6

augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de

zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot op heden alleenstaand is. U bent aldus zonder echtgenote en kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Voorts verklaart u scholing te hebben gelopen en bent u niet ongeletterd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Wat betreft uw professionele mogelijkheden, u bent in Afghanistan twaalf jaar naar school geweest en beheerst u naast het Pashtou, de voertaal in Jalalabad, ook het Dari. U werkte samen met uw vader op jullie gronden en hielp hem met de veestapel die jullie hadden en bij de oogst (gehoorverslag CGVS, p. 9, 13). U blijkt over een familiaal netwerk te bezitten in Jalalabad. U verklaart immers dat uw twee zussen N.(...) en S.(...) in Jalalabad wonen. Uw zus N.(...) woont meerbepaald in Behsud district met haar man Q.(...), die daar een winkel uitbaat en uw andere zus S.(...) woont in Farmihada met haar man die riksjauffeur is (gehoorverslag CGVS, p.11). U heeft daarnaast een tante van moederskant G.(...) S.(...) die eveneens in Jalalabad woont, in Qasaba, samen met haar man A.(...) M.(...), die vroeger schoenmaker was en nu gepensioneerd is en uw neef, A.(...) B.(...), die zakenman is (gehoorverslag CGVS, p. 12, p. 16 & p. 28). U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Gezien u uw middelbaar diploma behaalde en gezien uw netwerk in Jalalabad kan afgeleid worden dat u over specifieke vaardigheden beschikt die het u mogelijk maken om bij een terugkeer naar Jalalabad in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Hoewel er vragen kunnen gesteld worden bij uw beweerde vrees voor vervolging door de taliban of daesh, blijkt dat uw broers en uw vader toch vonden dat u veilig was in Jalalabad aangezien zij voorstelden om u naar uw tante en neef in Jalalabad te sturen. U verklaarde ook dat u een week of twee weken bij uw neef in Jalalabad hebt verbleven maar omdat hij zei dat uw problemen ook naar Jalalabad zouden komen, contacteerde hij een smokkelaar en zond hij u weg. Op de vraag waarom u niet veilig zou zijn in Jalalabad, verwijst u enkel naar de problemen die u in uw district had (gehoorverslag CGVS, p. 28-29). Gezien geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen in uw district, zult u daar ook geen gevolgen van ondervinden in Jalalabad. U maakt bijgevolg niet aannemelijk waarom u niet terecht zou kunnen bij uw tante in Jalalabad, gezien u daar voor uw vertrek al kon verblijven. Gezien uw familie in staat was om 500.000 afghani (ongeveer 7.000 USD) te verzamelen om uw reis van Afghanistan naar Europa te bekostigen zoals u aangaf tijdens uw gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 31) en doordat zij over een veestapel en landbouwgrond beschikken en u verschillende werkende familieleden hebt in Afghanistan waaronder drie broers in overheidsdienst, kan aangenomen worden dat u en uw familie niet zonder economische middelen zijn. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde

woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te vestigen stelde u dat u niet in Jalalabad kon blijven omdat het probleem dat u in het district had ook naar Jalalabad zou kunnen komen. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat onderhavig verzoekschrift het volgende opschrift bevat:

“VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING TEGEN EEN BESLISSING VAN UITSLUITING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS GENOMEN DOOR HET CGVS OP 11.12.14”

De Raad stelt tevens vast dat onderhavig verzoekschrift verderop als volgt stelt:

“Dat verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring indient tegen een beslissing van 19.02.2016, genomen door Mijnheer de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; Dat deze beslissing Mijnheer S.(...) uitsluit van de Vluchtelingenstatus en dat deze beslissing verzoeker ook uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus (stuk 1).”

Waar verzoeker aangeeft dat de *in casu* bestreden beslissing de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus inhoudt en deze beslissing zou zijn genomen op 11 december 2014, blijkt uit de procedurestukken dat het stuk waarnaar verzoeker verwijst (stuk 1, gevoegd bij onderhavig verzoekschrift) een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 februari 2016 betreft. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt voorts niet dat er op 11 december 2014 een beslissing werd genomen waarbij verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor zover verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing vraagt, moet worden gewezen op het volgende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing *in casu* betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 februari 2016. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in het geval dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, "alinea 2" van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

"U bent er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban of daesh kan niet als geloofwaardig worden beschouwd. Zo kan worden aangetoond dat uw verklaringen intern tegenstrijdig zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sprak u enkel over vrees voor daesh (Vragenlijst, DVZ, 31 oktober 2015). Tijdens uw asielrelaas voor het CGVS daarentegen sprak u aanvankelijk enkel over de taliban. Toen u werd gevraagd wie u bedreigde, zei u dat het eerst de taliban was en daarna daesh. U vult vervolgens aan dat u eigenlijk niet weet tot welke groepering de onbekende mannen die uw vader bedreigden behoren. In het begin waren het mensen met een masker op die een stuk op hun voorhoofd hadden met de geloofsbelijdenis op, de tweede keer dat uw vader bedreigd werd hadden ze hetzelfde voorkomen en gaven ze dezelfde boodschap mee (gehoorverslag CGVS, p.17). U zei daarop dat het taliban of daesh kon zijn maar dat het zeker één van de twee was. Wanneer u werd gevraagd waarom u bij DVZ enkel over daesh sprak, gaf u als reden dat daesh toen groter werd en dat u niet wist of het taliban of daesh was maar dat er toen veel daesh was (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is opmerkelijk dat u niet precies weet door wie u bedreigd werd terwijl dit toch de essentie van uw relaas uitmaakt.

Niet alleen slaagt u er niet eens in éénduidig aan te geven door welke groepering u bedreigd werd, ook uw chronologie is volkomen inconsistent. Eerst verklaarde u dat de bedreigingen ongeveer één jaar

geleden begonnen. De "echte bedreiging was ongeveer 6-7 maanden geleden". Daarna zei u dat ze twee - drie maanden later uw vader opnieuw hebben bedreigd aan de moskee omdat hij niet had geluisterd, ze zeiden als hij dan geen actie onderneemt, ze zijn andere zoon zouden meenemen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarna verklaarde u dat de taliban jullie twee -drie jaar geleden begon te bedreigen. Verderop in het gehoor luidt uw verklaring dan weer dat de zoon die thuis was hen moest vervoegen en u bevestigde dat dit zich twee drie jaar geleden afspeelde (gehoorverslag CGVS, p. 19).

Wanneer u nogmaals werd gevraagd wanneer u de eerste keer werd bedreigd, verklaarde u dat de eerste keer ongeveer één jaar of meer of minder was en de tweede keer ongeveer twee weken voor uw vertrek naar Jalalabad, de derde week zond uw vader u weg. Bij confrontatie met uw vorige verklaring dat de bedreigingen twee - drie jaar geleden begonnen, trachtte u de tegenstrijdigheid vergeefs uit te klaren door te beweren dat het toen geen directe bedreiging was (gehoorverslag CGVS, p. 20) terwijl u ervoor nochtans duidelijk aangegeven had dat de eerste persoonlijke bedreiging van uw vader aan de moskee twee - drie jaar geleden was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Toen verderop meer uitleg werd gevraagd over die eerste indirecte bedreiging, zei u dat het mannen waren die tegen uw vader zeiden dat zijn zonen moesten stoppen met werken en dat dat één jaar geleden was (gehoorverslag CGVS, p. 23). Wanneer u gevraagd werd waarom u ervoor maar over twee bedreigingen sprak, antwoordde u dat u die algemene bedreiging niet vermeld had omdat die niet over u ging (gehoorverslag CGVS, p. 24). Toen u gevraagd werd wanneer de twee laatste bedreigingen, specifiek tegen u gericht, plaatsvonden zei u vijf - zes maanden geleden en de laatste ongeveer drie maanden geleden, maar dat u het niet precies meer weet omdat het een tijdje geleden is en dat de algemene één jaar geleden was (gehoorverslag CGVS, p. 24). Toen u andermaal gevraagd werd naar de tijdsperiode zei u dat u voor het eerst individueel bedreigd werd twee - drie maanden geleden en de laatste twee - drie weken geleden (gehoorverslag CGVS, p. 25).

Volgend op de eerste bedreiging informeerde uw vader uw broers en vroeg hen om naar huis te komen en na overleg thuis met uw vader en broers beslisten zij om u naar uw neef, A.(...) B.(...), te sturen in Jalalabad. U verklaarde op dat moment dat er ongeveer twee weken of meer dan één maand tussen het voorval aan de moskee en uw vertrek naar Jalalabad waren (gehoorverslag CGVS, p. 19). Later verklaarde u dat uw broers een maand na de eerste bedreiging op verlof kwamen en ze toen zeiden dat u naar uw tante in Jalalabad moest. U situeerde uw wegsturen nu twee of drie weken na de tweede bedreiging. Toen om verduidelijking werd gevraagd hoeveel tijd er tussen het verlof van uw broers en de tweede bedreiging zat, zei u ongeveer twee - drie weken (gehoorverslag CGVS p. 22-23). Nadien zei u dat ze op verlof kwamen na de tweede bedreiging en dat uw broers toen zeiden dat u moest vertrekken. Uw vader had na de eerste bedreiging niks gezegd over de problemen tegen hen (gehoorverslag CGVS, p. 27). Wanneer u daarop werd gevraagd of u over de problemen sprak na de eerste bedreiging, antwoordde u evenwel bevestigend. Toen u de vraag kreeg wanneer u dan naar Jalalabad werd gestuurd, antwoordde u "niet onmiddellijk, na twee of misschien meer dan twee weken na de tweede bedreiging" (gehoorverslag CGVS p. 22-23). Uw laatste versie is dat ze u drie - vier dagen vanaf de laatste bedreiging naar uw neef in Jalalabad zonden (gehoorverslag CGVS, p. 28).

Toen u geconfronteerd werd met de verschillende versies die u al geschetst had, bleef u vaag of verwees u naar de slechte situatie die u in Afghanistan en onderweg onderging. Toen u gevraagd werd naar fysieke problemen zei u dat u geen fysieke problemen had (gehoorverslag CGVS, p.25). Uit het gehoorverslag blijkt tevens dat u perfect in staat was de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Tot slot is het nog opmerkelijk dat u voor DVZ uitdrukkelijk stelt dat daesh steeds naar jullie huis kwam en u bedreigde daar waar u bij het CGVS het zo voorstelt dat uw vader bedreigd werd en wel aan de moskee. Gezien het veelvoud aan scenario's dat u opsomt tijdens uw verklaringen kan geen geloof gehecht worden aan uw relaas.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw taskara toont uw herkomst en identiteit aan die hier niet ter discussie staan. De kopieën van certificaten en werkbades van uw drie broers zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband te herstellen. Vooreerst moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Daarenboven bieden kopieën geen waarborg inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat hij Afghanistan verlaten heeft uit schrik voor vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève. Hij stelt dat hij melding heeft gemaakt van verschillende vormen van vervolging, maar dat deze elementen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet volstaan om aan te tonen dat zijn beweerde vrees gegrond is. Verzoeker meent dat hij in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert een spontane, precieze en coherente uitleg heeft gegeven en dat zijn relaas zeer duidelijk en geloofwaardig is. Hij citeert uit een arrest van de Raad, luidens hetwelk het begrip bewijs steeds met soepelheid dient te worden geïnterpreteerd en een kort, precies en geloofwaardig relaas volgens vaste rechtspraak kan volstaan om de feiten ter zake vast te stellen. Verzoeker geeft aan manifest te hebben meegewerkt met het leveren van de bewijslast in het kader van zijn asielaanvraag. De Raad wenst verzoekers aandacht te vestigen op de motivering van de *in casu* bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk wordt gewezen op het manifeste gebrek aan duidelijkheid en coherentie van verzoekers verklaringen aangaande cruciale aspecten van zijn asielrelaas – meer bepaald de identiteit van zijn belagers respectievelijk de chronologie van de bedreigingen die hem ertoe zouden hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten. In de mate dat verzoeker niet ingaat op de desbetreffende pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, doet hij er geen afbreuk aan. Dat hij van oordeel is zijn medewerking te hebben verleend bij het aanleveren van bewijzen, neemt niet weg dat de door hem voorgelegde stukken zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen, om redenen die in de bestreden beslissing worden aangegeven en waaraan verzoeker – zoals lager uiteengezet – evenmin afbreuk doet.

Verzoeker merkt op dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdbaar misverstanden met zich meebrengt. Hij wijst er tevens op *“dat anderzijds het feit om te moeten terugkeren op precieze gebeurtenissen veel stress veroorzaakt in hoofde van de verzoeker”* en dat hij tijdens zijn gehoor heeft benadrukt dat hij gezondheidsproblemen heeft. Voor zover verzoeker zou voorhouden dat bepaalde vaststellingen van de bestreden beslissing kunnen worden verklaard door een communicatieprobleem met de tolk die instond voor de vertaling tijdens het gehoor, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hieromtrent tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen opmerkingen heeft gemaakt (stuk 4, gehoorverslag). Blijkens het gehoorverslag heeft verzoeker bevestigend geantwoord op zowel de vraag *“Heeft u alle vragen goed begrepen?”* als op de vraag *“Heeft u de tolk goed begrepen?”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 32). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen begreep. Waar verzoeker zich beroept op het argument dat het opnieuw vertellen van wat hij beweert te hebben meegemaakt hem veel stress bezorgde, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoeker geeft niet aan in welke zin eventuele gezondheidsproblemen het hoger vastgestelde gebrek aan coherentie en duidelijkheid kunnen verklaren. Dit kan in elk geval niet worden afgeleid uit de verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker gaf immers te kennen geen fysieke problemen te hebben en slechts in het verleden naar de dokter te zijn geweest omwille van hoofdpijn en een nierprobleem. Verzoeker antwoordde ontkennend op de vraag of hij de dokter sprak over de problemen met stress die hij thuis of onderweg ondervond. Gevraagd of hij op andere momenten soms zaken vergeet, antwoordde verzoeker: *“Toen ik onderweg was zaten we in slechte situatie, het was koud en bleven met niks in de koude maar sinds ik hier ben voel ik me kalm en ok.”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 25-26). Aan het begin van het gehoor verklaarde verzoeker als volgt: *“Nee, ik heb geen mentale problemen noch fysieke maar door de stress daar door de oorlog en onderweg, de harde weg ben ik alles vergeten.”* (*Ibid.*, p. 3). Zoals hoger reeds aangegeven biedt louter stress geen afdoende verklaring voor de vastgestelde vaagheden en incoherenties in verzoekers verklaringen.

Wat de door hem neergelegde documenten betreft, wenst verzoeker formeel te betwisten dat alle stukken afkomstig uit Afghanistan vervalsingen zouden zijn. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan stellen dat het geheel van deze documenten vervalst zou zijn en voegt nog toe dat hij in de mogelijkheid verkeert om het origineel van deze documenten te bekomen. De Raad wijst verzoeker erop dat documenten slechts over een ondersteunende

bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Het weze nog opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat alle op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde stukken – op de *taskara* en de enveloppe na – fotokopieën betreffen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar verzoeker aangeeft te wachten op nieuwe stukken die zijn vrees bewijzen, dient te worden vastgesteld dat tot dusver door hem geen nieuwe stukken aan het rechtsplegingsdossier werden toegevoegd.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift enkele verklaringen betreffende zijn asielaas- en motieven. Hij wijst erop dat Jalalabad slechts 35 kilometer verwijderd is van zijn geboortedorp. Reeds meer dan vijf jaar zouden er in het dorp van verzoeker taliban in de gevangenis zitten. Volgens verzoeker moesten meerdere personen die voor de regering werkten zijn dorp verlaten bij aankomst van de taliban. In zijn dorp zouden er veel ontploffingen en vuurgevechten tussen de taliban en regeringstroepen hebben plaatsgevonden. Verzoeker geeft aan dat meerdere personen hetzelfde lot moesten ondergaan en Afghanistan hebben moeten verlaten. Verder beweert verzoeker dat zijn broers eveneens hun geboortedorp moesten verlaten, dat zijn familie er geen enkel nieuws meer van heeft en hij niet weet of zij nog steeds in Afghanistan zijn. De Raad merkt op dat waar verzoeker enkele van zijn verklaringen louter herhaalt, hij de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande weerlegt noch verklaart. Een algemene verwijzing naar problemen die er in verzoekers dorp zouden zijn geweest met de taliban of naar het lot van andere personen volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met betrekking tot het feit dat zijn familie meer dan 7000 euro heeft uitgegeven opdat hij Afghanistan zou kunnen verlaten, stelt verzoeker dat het fout is te denken dat hij Afghanistan zou hebben verlaten wegens economische redenen. Het feit dat zijn familie erg welstellend is en meer dan 7000 euro heeft uitgegeven om hem naar België te kunnen laten komen versterkt volgens verzoeker "*het feit dat hij AFGHANISTAN heeft verlaten uit schrik voor vervolgingen*". Er dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing niet uitspreekt over de motieven die mogelijks ten grondslag liggen aan verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst, laat staan dat in de bestreden beslissing zou kunnen worden gelezen dat verzoeker Afghanistan omwille van economische redenen heeft verlaten. Er valt trouwens niet in te zien op welke wijze het gegeven dat zijn familie meer dan 7000 euro zou hebben betaald om zijn reis naar België te bekostigen kan dienen om de gegrondheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging aan te tonen. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade

bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Volgens de in het administratief dossier opgenomen COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015 is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootse gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015, aanwezig in het administratief dossier) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Raad benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Ook blijkt uit de aan het dossier gevoegde informatie (COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015) dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Hieruit kan evenmin blijken dat er voor burgers in Jalalabad actueel een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij uit zijn geboortedorp was gevlucht naar Jalalabad, maar dat hij daar ook werd bedreigd en op de vlucht is geslagen uit schrik voor vervolgingen in vluchtelingenrechtelijke zin. Hij wijst erop dat zijn dorp slechts op 35 kilometer van Jalalabad is gelegen en dat het zeer gemakkelijk is voor een groepering zoals de taliban om hem terug te vinden in Jalalabad. Verzoekers aanwezigheid in Jalalabad zou bovendien een bedreiging vormen voor zijn familie aldaar. Verzoeker vervolgt dat de beweringen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zouden worden betwist door vele bronnen. Hij citeert uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (dat werd toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift) en verwijst naar een rapport van Amnesty International uit 2015/2016. Verzoeker geeft enkele bevindingen weer uit voormeld rapport van Amnesty International aangaande de algemene stand van zaken wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan en de impact ervan op burgers. Volgens ditzelfde rapport zouden de taliban in september de controle hebben verworven over het grootste gedeelte van de provincie Kunduz en zouden in de provincie Nangarhar elf ziekenhuizen beheerd door NGO's en negen openbare scholen zijn gesloten omwille van bedreigingen. Verzoeker besluit dat het geheel van deze elementen bevestigt "dat er geen andere alternatieven voor verplaatsing op lange duur bestaan ten gevolge van de algemene toestand van AFGHANISTAN". In zoverre verzoeker zich op zijn voorgehouden vrees voor vervolging beroept om te betogen dat hij niet veilig is in Jalalabad, dient hij erop te worden gewezen dat hoger is gebleken dat hij zijn beweerde problemen met de taliban en/of IS niet aannemelijk heeft gemaakt. Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgenomen verwijzing naar het daarbij gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, wijst de Raad er op dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Tot slot moet worden vastgesteld dat de passages uit voornoemde rapport van Amnesty International waarnaar verzoeker verwijst betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, dan wel deze in de provincies Kunduz en Nangarhar, en als zodanig niet dienstig kan worden aangevoerd om afbreuk te doen aan de hoger weergegeven veiligheidsanalyse van de stad Jalalabad.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot op heden alleenstaand is. U bent aldus zonder echtgenote en kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Voorts verklaart u scholing te hebben gelopen en bent u niet ongeletterd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Wat betreft uw professionele mogelijkheden, u bent in Afghanistan twaalf jaar naar school geweest en beheerst u naast het Pashtou, de voertaal in Jalalabad, ook het Dari. U werkte samen met uw vader op jullie gronden en hielp hem met de veestapel die jullie hadden en bij de oogst (gehoorverslag CGVS, p. 9, 13). U blijkt over een familiaal netwerk te bezitten in Jalalabad. U verklaart immers dat uw twee zussen N.(...) en S.(...) in Jalalabad wonen. Uw zus N.(...) woont meerbepaald in Behsud district met haar man Q.(...), die daar een winkel uitbaat en uw andere zus S.(...) woont in Farmihada met haar man die riksjauffeur is (gehoorverslag CGVS, p.11). U heeft daarnaast een tante van moederskant G.(...) S.(...) die eveneens in Jalalabad woont, in Qasaba, samen met haar man A.(...) M.(...), die vroeger schoenmaker was en nu gepensioneerd is en uw neef, A.(...) B.(...), die zakenman is (gehoorverslag CGVS, p. 12, p. 16 & p. 28). U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Gezien u uw middelbaar diploma behaalde en gezien uw netwerk in Jalalabad kan afgeleid worden dat u over specifieke vaardigheden beschikt die het u mogelijk maken om bij een terugkeer naar Jalalabad in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Hoewel er vragen kunnen gesteld worden bij uw beweerde vrees voor vervolging door de taliban of daesh, blijkt dat uw broers en uw vader toch vonden dat u veilig was in Jalalabad aangezien zij voorstelden om u naar uw tante en neef in Jalalabad te

sturen. U verklaarde ook dat u een week of twee weken bij uw neef in Jalalabad hebt verbleven maar omdat hij zei dat uw problemen ook naar Jalalabad zouden komen, contacteerde hij een smokkelaar en zond hij u weg. Op de vraag waarom u niet veilig zou zijn in Jalalabad, verwijst u enkel naar de problemen die u in uw district had (gehoorverslag CGVS, p. 28-29). Gezien geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen in uw district, zult u daar ook geen gevolgen van ondervinden in Jalalabad. U maakt bijgevolg niet aannemelijk waarom u niet terecht zou kunnen bij uw tante in Jalalabad, gezien u daar voor uw vertrek al kon verblijven. Gezien uw familie in staat was om 500.000 afghani (ongeveer 7.000 USD) te verzamelen om uw reis van Afghanistan naar Europa te bekostigen zoals u aangaf tijdens uw gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 31) en doordat zij over een veestapel en landbouwgrond beschikken en u verschillende werkende familieleden hebt in Afghanistan waaronder drie broers in overheidsdienst, kan aangenomen worden dat u en uw familie niet zonder economische middelen zijn. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te vestigen stelde u dat u niet in Jalalabad kon blijven omdat het probleem dat u in het district had ook naar Jalalabad zou kunnen komen. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen. (...)"

Dat verzoekers broers eveneens hun geboortedorp zouden hebben moeten verlaten en verzoeker niet weet of zij zich nog steeds in Afghanistan bevinden, is een blote bewering die verzoeker geenszins staaft. Verzoeker voert geen redenen aan op grond waarvan het niet redelijk zou zijn van hem te verwachten dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad vestigt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

3.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in hoofdorde, de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF